

רע"פ 203/22 - יוסף כהן, יהודה כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 203/22

רע"פ 271/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש ב-רע"פ 203/22: יוסף כהן

המבקש ב-רע"פ 271/22: יהודה כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 43631-05-21 מיום 1.12.2021 שניתן על ידי השופט העמית אברהם טל והשופטים שמואל בורנשטיין ומיכאל קרשן

המבקש ב-רע"פ 203/22: בעצמו

המבקש ב-רע"פ 271/22: בעצמו

החלטה

1. לפני שתי בקשות למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 43631-05-21 (השופט העמית א' טל והשופטים ש' בורנשטין ו-מ' קרשן) מיום 1.12.2021 בגדרו נדחה ערעור המבקשים על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (השופט א' דניאלי) ב-ת"פ 7092-11-19 מיום 13.4.2021. המבקש ברע"פ 271/22 ערער חלקית גם על הכרעת דינו של בית משפט השלום מיום 13.12.2020, וערעורו התקבל בהסכמת המשיבה.

בהתאם להוראות סעיף 207 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אדון במאוחד בשתי הבקשות (רע"פ 203/22 ו-רע"פ 271/22).

2. בין המבקש ברע"פ 203/22 (להלן: יוסף) לבין המתלונן קיים סכסוך עסקי, כאשר מתואר כי המתלונן צילם את חתונת יוסף ובת זוגו, אך לא מסר להם את התצלומים.

כעולה מכתב האישום, ביום 20.10.2018 הגיעו יוסף ובת זוגו לבית המתלונן, המתגורר עם רעייתו וארבעת ילדיו הקטינים. יוסף נקש בדלת הכניסה, הזדהה בשם "אריה" ואמר לאשת המתלונן כי קבע עמו פגישה. משנכנסו יוסף ובת זוגו לביתו, ביקש מהם המתלונן כי יצאו - אז, החל ויכוח קולני בין המתלונן ויוסף, וזה האחרון פנה לבת זוגו ואמר לה "תקראי לחבר'ה".

בהמשך, נכנס המבקש ברע"פ 271/22 (להלן: יהודה, אשר יכונה יחד עם יוסף: המבקשים) לבית המתלונן, הפיל כיסאות לרצפה, ניגש למתלונן והחל להכותו באגרופים ובעיטות, בעוד יוסף משך את המתלונן משיערו והכה אותו אף הוא. בהמשך הצטרפו נאשמים 3 ו-4 לכתב האישום והיכו את המתלונן באגרופים ובעיטות. כאשר בתו הקטינה של המתלונן (להלן: הקטינה) צעקה לעברם כי יעזבו את אביה - נאשם 4 בכתב האישום דחף אותה לעבר הקיר. הקטינה רצה לבית דודה להזעיק עזרה, וזה הגיע למקום לצד שכנים נוספים אשר הרחיקו את המבקשים מהמתלונן. כשיצאו מביתו פנה יהודה ואיים על המתלונן במילים: "נהרוג אותך אל תדאג, אם לא תביא את הסרט נהרוג אותך".

כעולה מהעדויות והראיות שהוצגו לפני בית משפט השלום, כתוצאה ממעשים אלו המתלונן סבל מחבלות רבות בצלעות, בשפה, בגרון, בגבו ובחזהו וכן מקרע בעינו.

3. המבקשים כפרו במיוחס להם וטענו כי המתלונן הוא שיזם את האירוע וכי הם פעלו מתוך הגנה עצמית. נטען כי המתלונן גבה מיוסף ובת זוגו תשלום עבור צילום חתונתם, אך לאחר מספר ניסיונות ליצור עמו קשר, הסרט לא נמסר. משכך, החליט יוסף ללכת לבית המתלונן לקבל את הסרט "בדרכי נעם", לצד יהודה וחברים נוספים, על מנת שיהיו עדים למתרחש.

בית משפט השלום קבע כי עדויות התביעה, ובכלל זה עדותם של אשת המתלונן, הקטינה, גיטת המתלונן ואחיו - מהימנות, אמינות, קוהרנטיות, עולות בקנה אחד זו עם זו ונתמכות גם בתיעוד רפואי ממועד האירוע. מנגד, העדויות מטעם המבקשים נמצאו כבלתי מהימנות, סותרות אלו את אלו, "כבושות" בסוגיות מהותיות ונקבע כי לא ניתן לתת בהן אמון.

עוד הודגש כי המארג הראייתי מלמד על תמונה ברורה של הגעת המבקשים לבית המתלון ללא תיאום, "התנפלות בחמת זעם", תקיפתו לעיני ילדיו ואשתו, והפעלת אלימות "חסרת רסן", אשר הופסקה רק בעקבות הגעת שכנים ובני משפחה למקום.

לאחר שמיעת מלוא הראיות, הורשעו המבקשים בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); הסגת גבול כדי לעבור עבירה לפי סעיפים 447(א) ו-29(א) לחוק; וכן הרשיע את יהודה בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

4. בגזר דינם עמד בית המשפט על החומרה הגלומה בעבירות אלימות, על הצורך בהרתעה מפני ביצוען וכן על מגמת ההחמרה בענישה בגין עבירות אלו. משכך ובהתחשב בנסיבות האירוע, בערכים שנפגעו ובמדיניות הענישה, קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

הודגש, כי יוסף "הוא מחולל האירוע משלא היה שבע רצון מן השירות אותו קיבל מהמתלון" וכי המבקשים, אשר היו "הרוח החיה במעשים" תקפו את המתלון "באופן ברוטאלי וחסר רסן", למול בני משפחתו תוך שימוש בכיסאות, אגרופים ובעיטות, ולא חדלו ממעשיהם גם כאשר המתלון היה שרוע על הרצפה. כן צוין כי המבקשים אמנם נעדרי עבר פלילי, אך הם לא לקחו אחריות על מעשיהם, לא הביעו חרטה ולא עברו כל הליך טיפולי.

לאור כל האמור נגזרו על המבקשים העונשים כדלקמן: 12 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעברו עבירת אלימות או איומים, למשך 3 שנים; תשלום פיצוי למתלון בסך 6,000 ש"ח על ידי כל אחד מהמבקשים; וכן קנס בסך 1,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו.

5. ערעור המבקשים על גזר דינם נדחה על ידי בית המשפט המחוזי. נקבע כי לא הוצגה כל עילה להתערבות "בגזר דינו הנכון והמאוזן של בית המשפט קמא". הודגש כי המבקשים הפעילו אלימות חמורה וחסרת הבחנה כלפי המתלון ומשפחתו, ו"הסבו לו נזק פיסי לא פשוט" לצד נזק נפשי משמעותי לבני משפחתו.

בנוסף, בית המשפט המחוזי עמד על מכלול נימוקים לחומרה אשר יש בהם כדי להצדיק את העונש אשר נגזר על המבקשים. יחד עם זאת, בעניינו של יהודה הוחלט לזכותו מעבירת האיומים בה הורשע, בהסכמת המשיבה.

6. לצד בקשות רשות הערעור הוגשו בקשות לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל וכן בקשות למינוי סניגור.

7. במסגרת בקשות רשות הערעור, המבקשים משיגים על ממצאי עובדה ומהימנות, כאשר לגישתם קביעות בית משפט השלום מהוות "חוסר צדק הזועק לשמים", כלשונם. המבקשים טוענים כי ישנן סתירות רבות ומהותיות בעדויות עדי התביעה; כי נעשתה "יד אחת מאחורי הקלעים של שוטרים, חוקרים, תובעי הפרקליטות" להרשיעם; כי החקירה נוהלה באיומים ובניגוד עניינים לאור "הקשר בין משפחת המתלון למשטרת ראש העין"; וכי בית המשפט שגה עת לא שקל את הנזקים שנגרמו ליהודה בעקבות האירוע מושא כתב האישום, ועת לא הפחית מעונשו לאחר זיכויו מעבירת האיומים.

עוד טענו כי מדיניות הענישה הנוהגת מקלה יותר וכי העונש שהוטל עליהם מחמיר עמם יתר על המידה, משלא נגרמה פגיעה חמורה במתלונן. כן טוענים המבקשים כי נעלמו מעיני בית המשפט נסיבות לקולה המתייחסות לנסיבותיהם האישיות והמשפחתיות.

8. דין הבקשות להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור תינתן במקרים חריגים בלבד, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק קיצוני (רע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021)). עניינים של המבקשים אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

טענות המבקשים באשר לעדויות התביעה וסתירות לכאוריות המתעוררות במסגרתן אינן מעוררות כל סוגיה עקרונית, ומתייחסות לסוגיות שבעובדה אשר הוכרעו זה מכבר בהכרעת דינו המפורטת של בית משפט השלום, שהתבססה על התרשמותו מהעדויות והראיות שהובאו לפניו באריכות במהלך מספר דיוני הוכחות. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, קל וחומר ב"גלגול שלישי" - ועל כן, די בכך כדי לדחות את הבקשות (רע"פ 6529/20 גוד לאק רנט א-קאר נ' מדינת ישראל (15.10.2020)).

9. באשר לעונש המאסר בפועל עליו משיגים המבקשים, אין אלא לשוב ולהדגיש את חומרת מעשיהם עת הגיעו לבית המתלונן בצאת השבת, ולנגד עיני רעייתו וילדיו הקטינים חבטו בו וגרמו לו לחבלות שונות.

התנהלות המבקשים, כפי שעמדו עליה בתי המשפט השלום והמחוזי, היא חמורה ואכן מצריכה ענישה מוחשית ומרתיעה שיהא בה כדי לבטא את הפסול החברתי וההוקעה של מעשים אלו. על בתי המשפט לשלוח מסר מרתיע, לפיו העונש הראוי בגין עבירות אלימות הוא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

יוצא אפוא כי העונש שהוטל על המבקשים אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת, וודאי לא באופן המצדיק התערבות ערכאת ערעור "בגלגול שלישי", זאת בפרט מאחר שעונשם מוקם בחלקו התחתון של מתחם הענישה שנקבע בעניינם.

10. בשולי החלטה זו יצוין כי אף לא מצאתי לנכון להורות על מינוי סניגור למבקשים, אשר היו מיוצגים בערכאות קמא (ראו רע"פ 6870/21 דהן נ' מדינת ישראל (19.10.2021)).

11. לאור כל האמור לעיל, הבקשות נדחות. ממילא מתייתרות הבקשות לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התשפ"ב (18.1.2022).

